

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး လောကီရတနာ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး လောကီရတနာ

တောင်ပေါ်သို့ သူလာစဉ်က
လမ်းဟောင်းအတိုင်း လျှောက်ပြန်လာခဲ့ငြားလည်း
ထိုလမ်းများသည် သူ့ဘဝခရီး၏
လမ်းသစ်ဟု ခေါ်ဆိုရမည်။
လောကကြီး၌ သူကြိုက်သောနေရာ အစိတ်အပိုင်းကနေ၍
ပြတ်ပြတ်သားသားနှင့် နိုင်နင်းစွာ
စွမ်းဆောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်သွားရမည်
သူ၏ ဘဝခရီးစဉ်သည် ဤလမ်းက စပေသည်။

MML0020
1,800.00 KS

လောကီရတနာ၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မျက်နှာဖုံး - ညီညီ၊ စာမျက်နှာ ၁၄၅ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ဘင်္ဂလား၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ မတ်လ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊ ၂၀၀၅ သီဟရတနာစာပေ၏စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

လောကီရတနာ
ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ပဉ္စမအကြိမ် ၂၀၁၆

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the center of the page.

မှောင်လွန်းရသည့်အထဲ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ရပ်လုံး ဆိတ်သုဉ်း
နေလေ၏။

ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက် ပိန္နဲပင်ကြီးများဖြင့် လေးဖက်လေးတန်
စလုံး ပိတ်ဖုံးနေသော မေဒီနီတောရကျောင်းဝင်းကြီး တစ်ဝင်းလုံး အမှောင်
ထူထဲ၌ အတိုင်းမသိ ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။

သစ်ပင်သစ်ရွက်များ အုပ်ကွယ်ထား၍ ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ
အဆောက်အအုံများကို ကြယ်ရောင်ကလေးများဖြင့်သာ ဝိုးဝိုးဝါးတား
မြင်ရသည်။

ကျောင်းဝင်းပေါက်ဝမှ ကားဝင်သွားသည့်အခါ ညဉ့်ငှက်များ
လန်၍ ဆူညံပျံသန်းကြသည့်အသံများသည် မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်နေ
သော ညကြီး၌ ရင်ဖိုစရာကောင်းသည်။

ကားကို ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်၌ ထိုးရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျောင်း
ခွေးများကို ကြောက်ကြောက်နှင့်ခြေသံမထွက်အောင် ချွတ်နင်း နင်းလျက်
လျှောက်ခဲ့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးရောင်ကလေးမြင်ရ၍ ဆွမ်းစားဇရပ်ဆီသို့ အသံမကြားအောင် ပြေးသွားရသည်။

ဆွမ်းစားဇရပ်မျက်နှာစာတွင် ကြက်တူရွေးတန်းကွက် အပေါက် များရှိ၍ ဇရပ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းမသုံးလေးဦးသည် ကျောင်းကပြင်၌ ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ စုဝေး ထိုင်နေကြရာမှ မှောင်ထဲတွင် မမြင်မစမ်းပြေးလာသော ကျွန်မကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

ကျွန်မမှန်းသိလျှင် တစ်ဦးက ထ၍ လှေကားပေါက်မှ ဆီးရပ် ကြိုသည်။

“ခုနကမှ အိမ်ပြန်ရောက်လို့ စာတွေ့ရတယ်။ ကြီးကြီးခင် ဘယ်လိုနေသေးလဲ ခင်ခင်စု”

မီးရောင်ကိုကျောခိုင်းကာ ထွက်ရပ်ကြိုဆိုနေသောသူကို ခင်ခင်စု ဖြစ်မှန်း အနားကပ်မှ သိရသည်။

ကျွန်မက လှေကားမတက်မီ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဆုံးပြီ ခုနကပဲ”

အံ့ဩလွန်း၍ ကျွန်မမှာ ကြက်သေကြီးသေလျက် လှေကား ထစ်၌ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

“မမကို လိုက်ရှာကြတာ အနဲ့ပဲ၊ မြို့ထဲတောင် ရောက်သေး တယ်။ ခုနကလေးကမှ အသက်ထွက်သွားတာ”

“ဟင်” ဟု ကျွန်မနှုတ်မှ ထွက်သွားကာ ခေါင်းငိုက်ကျသွား သည်။

ယနေ့ည မြို့ထဲမှ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ “ကြီးကြီးခင် မူးနေတယ် . . . မမလာခဲ့ပါ” ဟူသော ခင်ခင်စု၏ စာ ကလေးကို စားပွဲပေါ်၌တွေ့တွေ့ချင်း “ဟိုက်” ဟု အလန့်တကြား အော်

လိုက်ကာ ပျာယီးပျာယာ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကြီးကြီးခင်အတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ရုတ်တရက် သေလိမ့်မည်ဟု မထင်။

ရုတ်တရက် သေဆုံးပုံကို ကြားသိရခြင်းသည် ကျွန်မအား ထိုနေရာမှ မရွေ့နိုင်လောက်အောင် ဇာဝီနှင့်စုပ်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

“ညနေကအကောင်းပဲ မမ၊ ရေပါချိုးပြီး မနက်ဆွမ်းဟင်း အတွက်ဈေးသွားဝယ်မလို့ ကျောင်းကအထွက် မူးလိုက်တာပြောပြီး ထိုင်ချတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျောင်းပေါ်ပြန်ပွေ့တင်လာကြရတယ်။ မမ လိုက်ရှာကြတာ ရှာမတွေ့တာနဲ့ ဆရာဝန်ခေါ်ရတယ်။ အသက်သာ ထွက်ရော စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ သတိလည်း မရဘူး။”

ခင်ခင်စု ပြောပြနေစဉ် မမြစိန် အနားသို့ရောက်လာသည်။

သူတို့မှာ ကြီးကြီးခင် အသက်မထွက်ခင် ကျောင်းသို့အချိန်မီ ရောက်နှင့်နေကြသည်။

ကြီးကြီးခင် သေပြီဟူသော အသိဖြင့် ပုတ်လောက်ကြီးသွားသော ကျွန်မခေါင်းကို အနိုင်နိုင် ပင့်ထောင်ရကာ ပြည့်ဝနေသော မျက်ရည်တွေနှင့် ဇရပ်ထဲသို့အားယူကြည့်ရလေသည်။

ဇရပ်ထဲ၌ ရှင်းနေသည်။

ဆွမ်းစားကျောင်းဖြစ်၍ ခန်းမဆောင်ကြီး၌ သံဃာတော်များ ဆွမ်းစားကြသည့် စားပွဲခုံများ၊ ဒန်ရေချိုင့်ခွက်များမှာ နံရံ၌ မှီစီထားသည်။

ဆွမ်းစားကျောင်းခန်းမကြီး၏ အနောက်ဘက်အဆောင် တံခါးဝ၌ ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးရပ်နေကြကာ အထဲသို့လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ဇရပ်ထဲ၌ ဓာတ်မီးရောင်မှာ ထိန်နေအောင် မလင်းလှဘဲ အားနည်းကာ အရောင်ဖျော့မှိန်နေသည်။

ခန်းမကြီး အလယ်ပေါက်တွင် အနီးအနားမှ သတင်းမေးလာ ကြသည့် ဧည့်သည်တစ်စု ထိုင်နေကြသည်။

ကျွန်မမှာ မည်သူတွေမှန်း သေသေချာချာမကြည့်နိုင်ဘဲ ခင်ခင်စုနှင့် မမြစိန်ခေါ်ရာနောက်သို့ လေးလံစွာ လျှောက်လိုက်သွား ရသည်။

ဧရပ်နောက်ဖေး အဆောင်ကလေးဆီသို့ လာခဲ့ကြရာ အခန်းဝ၌ ပိတ်ရပ်နေကြသော ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးက လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။

မီးဖိုနှင့်ကပ်လျက် စားသောက်စရာ ကြောင်အိမ်၊ ဗီရို၊ အိုးခွက် ပန်းကန်များထားရာ စားဖိုဆောင်အခန်းထဲ၌ ကြီးကြီးခင်၏ အလောင်း ကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးတွေမှာ ပြာသွားကာ ရင်ထဲ၌နာသွားလေ သည်။

ကြီးကြီးခင်၏ အလောင်းကို မီးဖိုဆောင်ထဲ၌ တွေ့ရတာမျိုး လောက် ရင်ထဲနာသည်မရှိ။

နောက်နောက်က ကြီးကြီးခင်ကို မီးဖိုဆောင်ထဲ၌ အသက် ပျောက်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်၍ မသိမမြင်ခဲ့သော်လည်း ကြီးကြီးခင်ကို “ဒီနေရာဟာ ကြီးကြီးခင်နေရာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောဖူးခဲ့သော အတိတ် ကြောင့် ရင်ထဲ၌ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ အမယ်ကြီးတစ်ယောက်မှာ ကြီးကြီးခင်၏ အလောင်းဘေး၌ ထိုင်နေသည်။

အလောင်းခြေရင်းဘက်၌ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ကြောင် အိမ်ကို ကျောမှီကာ လက်ပိုက်လျက် အလောင်းကိုရပ်ကြည့်နေသည်။

ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့်ကံဘဲမှ အမြတ်တော်ခွန်ဝန်ထောက် ကတော် ဒေါ်ပြုံးတို့လည်း အနားတွင်ရှိကြသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ဘီးဆံပတ်ကြီးနှင့် အညာ
 စောင်အနီကို တစ်ကိုယ်လုံးခြုံထားကာ အိပ်နေသည့်အတိုင်း ခြေဆန့်
 လက်ဆန့် အသက်ပျောက်နေရှာသည်။ အလောင်းခြေရင်း၌ ကျွန်မထိုင်
 ချလိုက်သည်။

စောင်ဖုံးထားသော ခြေထောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခြေဖဝါးမှ
 တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားကာ တစ်မိမိထိုင်၍ ကြည့်လျက်နေစဉ်
 အတွင်း ကျွန်မ၏စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍မရသလောက် လွင့်ချင်ရာလွင့်
 နေသည်။

ကျောင်းသို့ လာလှူဒါန်းကြသော မုန့်သေတ္တာ၊ နို့ဆီ၊ ငါး
 သေတ္တာဘူးများ သိုလှောင်ထားရာ ဗီရိုကြီးနှင့် တစ်ဖက်က ပန်းကန်ခွက်
 ယောက်ထားရာ ဗီရိုကြောင်အိမ်နှစ်လုံးကြား၌ အသက်ပျောက်နေသော
 ကြီးကြီးခင်၊ သူ့ခြေရင်းက ကျွန်မ၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဘယ်ပုံ
 သိခဲ့ကြသနည်း။

x x x

၂

ကြီးကြီးခင်ကို ကျွန်မချောင်းနေသည်။

နှစ်ယောက်တည်းတွေ့နိုင်အောင် အလစ်ကိုချောင်းနေသော်
လည်း တော်တော်နှင့် ခွင့်မသာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဂျပန်ခေတ်အတွင်း အိမ်မှရွှေ့ခဲ့ကြကာ ကံဘဲဒေါ်ဒေါ်သိန်းတို့
အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြမှ ဒေါ်ဒေါ်အစ်မ ကြီးကြီးခင်နှင့် ကျွန်မတွေ့ကြ
ရသည်။

ပြောင်းသည့်နေ့က နေ့လယ် ၁၂ နာရီလောက် ရောက်သွားကြ
သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မတို့ကို ဒေါ်ဒေါ်တို့က ထမင်းပြင်
ကျွေးသည်။

ထမင်းပွဲမထိုင်မီ ကျွန်မက ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ကြီးကြီးခင်ကို ကျွန်မ
တို့နှင့်အတူဝင်စားကြရန်ခေါ်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်စားပြီးပြီ ... စားစား၊ သူကတော့ ဥပုသ်စောင့်နေတယ်”
ထမင်းစားပွဲသို့ဝင်ထိုင်ကာ “ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့လား ဒေါ်ဒေါ်”ဟု
ကျွန်မက ဒေါ်ဒေါ်သိန်းကို မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဥပုသ်က တစ်သက်လုံး
စောင့် လာခဲ့တဲ့ဥပုသ်၊ သေတဲ့နေ့အထိ စောင့်မယ့် ဥပုသ်”

ဒေါ်ဒေါ်ကပြောပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် ကြီးကြီးခင်ဆီသို့ ရောက်သွား
သည်။

စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဘီးဆံပတ်ကြီးကို ပြောင်ပြောင်ပတ်ထားလျက် ဒိုဘီကျ ပဒုမ္မာ
အင်္ကျီ၊ တိုဘရက်ကိုး နက်ပြာရောင်လုံချည်နှင့် နံ့သာမထိသော မျက်နှာ
ပြောင်တင်းတင်းသည် ဥပုသ်သည်ရုပ် ပေါက်ပါ၏။

နဖူးကျယ်ကာ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ပါးနှစ်ဖက် ဖောင်းမို့လျက်
သိမ် မွေ့စွာပြုံး၍ကြည့်နေသော ကြီးကြီးခင်၏ မျက်လုံးအကြည့်သည်
အကြည်ဓာတ်နည်းပါးနေကာ လောကီကိုလစ်လျူရှုဟန်၊ သူ့ဘဝကိုသူ
အစဉ်သဖြင့်မမေ့မလျော့ သတိချပ် လေးနက်လျက်ရှိဟန် ဤအသွင်
သည် မျက်နှာပေါ်၌ ထင်ရှားစွာပေါ်နေသည်။

ထိုမျက်နှာမှာ လူစတ်ကြောင်နှင့်တစ်စက်မှမလိုက်ဘဲ မယ်သီ
လရင် မျက်နှာမျိုးနှင့် တူလှလေခြင်းဟု ကျွန်မစိတ်၌ အောက်မေ့မိလိုက်
သည်။

ညဘက် ဒေါ်ဒေါ်နှင့်စကားကောင်းနေကြ၍ ညတစ်ချက်တီးမှ
အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ကျွန်မမှာ အိပ်ရာထဲ၌ အိုက်လှ၍ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိနေစဉ်
ဇာခန်းဆီးအပြင်ဘက်မှ မီးထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်မြှောက်
ထားသည့် လက်ကြီးတစ်ဖက် မြင်လိုက်ရ၍ လန့်သွားသည်။

ကျွန်မတို့အိပ်ခန်း၏ အပြင်ဘက် ဧည့်ခန်း၌အိပ်နေသော
ဒေါ်ဒေါ်က...

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူတုံး” ဟုမေးလိုက်သော အသံထွက်လာသည်။
မှောင်ထဲ၌ အားနည်းစွာရှိသော ဖယောင်းတိုင်မီးကလေးသည်
ယိမ်းထိုးလျက် ကစားနေ၏။

“ငါပါ ... နာရီကြည့်တာပါ”

ကြီးကြီးခင်၏ ခပ်အုပ်အုပ်အသံလေးကိုကြားရမှ ကျွန်မမှာ
အလန့်ပြေသွားကာ မီးရောင်ပြရာ ဇာခန်းဆီးပေါက်သို့ စိုက်လျက်ကြည့်
နေသည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့လဲ...၊ အခုမှ ၂ ချက် ထိုးသေးတယ်။
သွားအိပ်ချေဦး”

ဒေါ်ဒေါ်၏ အသံမှာ ငေါက်ပြောသောအသံပါနေသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးသည် ယိမ်းထိုးလျက် နောက်ပြန်ဆုတ်သွား
ကာ တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြန်မှောင်သွားလေသည်။

အသံများလည်း ပျောက်ကုန်သည်။

ကျွန်မမှာ ဆက်လက်၍ အိပ်မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“သူကတော့ တစ်သက်လုံး စောင့်လာတဲ့ဥပုသ်၊ သေတဲ့နေ့
အထိစောင့်ရမှာ” ဟု နေ့ခင်းက ဒေါ်ဒေါ်ပြောသောစကားကို သွား၍
သတိရကာ တောင်စဉ်းစားမြောက်စဉ်းစားနှင့် တော်တော်နှင့်မပြီးနိုင်
အောင် စဉ်းစားမိသည်။

“အပျိုလည်း အပျိုကြီး...၊ ဘာကြောင့် လူ့ဘဝနယ် သူက
တစ်သက်လုံး ဥပုသ်စောင့်နေတာပါလိမ့်”

ကြီးကြီးခင်၏ အကြောင်းကိုစဉ်းစားနေရင်း လျှို့ဝှက်သော
သွင်ပြင်လက္ခဏာတို့သည် ကျွန်မမျက်စိထဲတွင် ပေါ်လာကာ ထူးသလိုလို
ထင်လာသည်။

ထူးပုံကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးတော စဉ်းစားကြည့်နေ

သဖြင့် မျက်လုံးကျယ်ကာ ပြန်၍အိပ်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။
တစ်နာရီလောက်ကြာလျှင် လှုပ်ရှားသံဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲနှင့်
ရှုခနဲ ခြစ်လိုက်သော မီးခြစ်သံထွက်လာသည်။
အတိတ်ကြီးတိတ်လျက်ရှိနေခိုက် ရှုခနဲအသံသည် အလွန်
ကျယ်လောင်သွားသည်။

ကျွန်မ၏ မျက်လုံးများသည် ဇေတုခနဲ ပွင့်သွားသည်။
ခြင်ထောင်ပေါ်က မျက်နှာကြက်တွင် အလင်းရောင်ကလေး
ဖျော့ဖျော့မြင်ရ၍ ကြီးကြီးခင်၏အခန်းမှ မီးခြစ်လိုက်မှန်းသိရသည်။
ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်သည် လင်းသထက် လင်းလာမှပင်
ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိလျက် ဘုရားမီးပူဇော်နေမှန်း သိရသည်။
မီးရောင်သာ ပေါ်လာသော်လည်း အသံမရှိဘဲ ငြိမ်သက်
တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည်။

ထိုအခိုက် ခြေသံဟူ၍မကြားရဘဲ မီးဖိုဘက်ဆီမှ မီးဖိုတံခါး
ဖွင့်သံထွက်လာပြန်သည်။

ထို့နောက် နောက်ဖေးရေချိုးခန်းတံခါးဖွင့်သံပေါ်လာပြန်သည်။
ကြီးကြီးခင်သည် ည ၃ နာရီလောက် ချွတ်နင်းနင်းကာ
မှောင်ထဲ၌ တစ်အိမ်လုံး အနံ့အပြား သွားနေပုံရှိသည်။

အသက် ၆၀ ခန့်ရှိသည့်တိုင်အောင် လူငယ်များထက် ဖျတ်လတ်
ပေါ့ပါးလှပုံကို နေ့လယ်ကပင် အကဲခတ်မိထားသည်။

တစ်ထပ်အိမ်ကလေးဖြစ်၍ မှောင်ကြီးထဲ၌ ကြီးကြီးခင် ဘယ်
ရောက်သွားပြီ၊ ဘယ်ရောက်လာပြီ၊ သူ့ခြေသံကို မကြားရသည့်တိုင်အောင်
သူရောက်သွားရာနေရာက တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်လာသောအသံများ
ဖြင့် မှန်းဆကြည့်ရင်း မှောင်ထဲမှာ လျှောက်ပြီးဘာလုပ်နေပါလိမ့်ဟု
အောက်မေ့မိသည်။

အတန်ကြာလျှင် မိုးကောင်းဘုရားဆီက အရုဏ်တက်အုန်း
မောင်းသံများ ထွက်လာသည်။

ထိုအသံများနှင့်ရော၍ ခွေးတွေ အူအူဆူဆူရှိနေတုန်း ကြီးကြီး
ခင်၏အခန်းထဲမှ ရိုက်ခတ်လိုက်သောကြေးစည်သံလည်း တစ်ပြိုင်တည်း
ထွက်ပေါ်နေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် အရုဏ်တက်ဆွမ်းကပ်ကာ ဘုရားဝတ်ပြုနေ
လေပြီ။

ညဦးကလိုပင် သံနေသံထားနှင့်ဟိုဘက်အိမ်သည်ဘက်အိမ်က
ကြားလောက်အောင် ရှစ်ပါးသီလခံကာ ကြည်ညိုစွာ ရွတ်ဆိုရှိခိုးနေ
လေသည်။

သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာကောင်းလှသည့် ကြီးကြီးခင်၏ ဘုရား
ရှိခိုးသံသည် ကျွန်မ၏အသည်းထဲ၌ နစ်နေလျက် တဖြည်းဖြည်း မှေးငိုက်
အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

နံနက်အိပ်ရာကနိုး၍ မျက်နှာမသစ်ခင် ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ရေချိုးခန်းဝ
၌ဆုံကြသည်။

“ညက ကြီးကြီးခင် ထတာ လန့်သွားတာပဲ” ဟု ကျွန်မက
ပြော လိုက်သည်။

“ဝိဇ္ဇာမကတော့ ညတိုင်း ဒီလိုချည်းပါပဲ။ ကောင်းကောင်း
အိပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆွမ်းချက်ဖို့ နာရီကိုချည်း ထထကြည့်နေတာပဲ”

ကျွန်မတို့သောက်ရန် ကော်ဖီစားပွဲကို ကြီးကြီးခင်က ပြင်ပေး
ထားသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် မိုးလင်းသည်နှင့်မီးဖိုထဲသို့ရောက်နေလေသည်။။
ဘီးဆံပတ်ကြီးပတ်လျက် အင်္ကျီဒီဘီကျနှင့် အင်္ကျီလက်မောင်း

ကိုပင့်ကာ လက်မလည်အောင် ချက်ပြုတ်နေသည်။။

လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် ထိုင်ကြကာ ကြီးကြီးခင်ကို....

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး” ဟု ကျွန်မ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ပြီးပါပြီ ... လှိုင်ရေ ... ပြီးပါပြီ၊ သောက်ပါ။ ကြီးကြီးခင် သောက်ပြီးပါပြီလေ”

မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသည့်အသံကား မော်လမြိုင်သံလည်းဝဲ၏။ ဝေဝေဆာဆာနှင့်လှိုင်နေကာ အပြေးအလွှား ပြောသံမျိုးနားထဲသို့ပြေး လွှားဝင်လာသည်။

“ကျောင်းအတွက် ဆွမ်းက ခုနှစ်ကျောင်းရှိတယ်၊ တစ်မနက် လုံး ဆွမ်းဟင်းမီအောင် သူပဲဝင်ချက်နေတာပဲ၊ ကောင်မလေးတွေ ချက်တာလည်း တစ်စက်မှမကြိုက်ဘူး”

ကော်ဖီသောက်ရင်း ဒေါ်ဒေါ်က ကြီးကြီးခင်အကြောင်းကို ပြောပြနေသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကုသိုလ်ရေးကိစ္စ ဝါသနာကြီးမားကြပုံကို သာဓုမခေါ်ဘဲမနေနိုင်အောင် အားရကြည်နူးမိသည်။

ကုသိုလ်ရေးသာမက အိမ်သို့လာသမျှ ဧည့်သည်တိုင်း မည်သူ့ ကိုမျှ အလွတ်မပေးဘဲ ကျွေးရမွေးရမှ ကျေနပ်ကြသော သဒ္ဒါတရားကို လည်း အကဲခတ်မိသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ ဧည့်သည်တက်လာလျှင် ဒေါ်ဒေါ်သည် တံခါးကို ပြေးဖွင့်ကာ...

“လာပါ ... လာပါ” ဟု ပျူပျူငှာငှာ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုတတ် သည်။

အိမ်ရှေ့ပေါက်က ဧည့်သည်လာသံကြားလျှင် ကြီးကြီးခင် သည် မီးဖိုဆောင်တံခါးပေါက်မှ အလုပ်များနေရာကပင် ထ၍ ရပ်ကြည့် လျက် မော်လမြိုင်သံ သာသာဝဲဝဲဖြင့် ဧည့်ကြိုလိုက်သေးသည်။

ဧည့်သည် အိမ်ပေါ်ရောက်တော့မှပင် အိမ်ရှေ့နှင့် မီးဖိုပေါက်မှ ဧည့်ကြိုသံများ စဲသွားကြသည်။

ဧည့်သည်များ ကုလားထိုင်၌ထိုင်မိကြလျှင် အိမ်ရှေ့မှ ဒေါ်ဒေါ်က- “မိစိန်ခင်ရေ” ဟု လှမ်းအော်အချက်ပေးသည်။

“ရမယ် ... ရမယ် ... ပြင်နေပြီ”

နောက်ဖေးမှ ကြီးကြီးခင်က အသံပြန်ပေးလိုက်သည်။

တစ်ခဏအတွင်း လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ ဧည့်သည်ရှေ့မှောက် သို့ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်မမှာ ဒေါ်ဒေါ်တို့နှင့်အတူနေရန် ပြောင်းရွှေ့လာသည့် နေ့တွင်ပင် ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်သည့် သည်လိုအိမ်မျိုး သည်တစ်ခါပဲတွေ့ဖူး ပါသည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့က လာသမျှ သိပ်ကျွေးချင် မွေးချင်ရှိတာပဲ၊ ဒီအိမ် တော့ဧည့်ပျော်မယ့်အိမ်ပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်က ရယ်မောနေသည်။

“စေတနာတော့ မပြောနဲ့တော့။ ကောလိပ်ကျောင်းထမင်း ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တာ စေတနာတွေ ပိုလွန်းလို့ပေါ့။ ရှိစုမဲ့စု အကုန်ပြုတ်ခဲ့တာပဲ၊ သည် အိမ်ကတော့ ဧည့်သည် ဘယ်တော့မှမစဲဘူး။ ဒီလိုပဲ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဧည့်ခံနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်သည် ပြောပြီး မီးဖိုထဲသို့မေးထိုးကာ....

“ဟိုဟာမကြီးက ဒေါ်ဒေါ်ထက် ပိုသေးတယ်” ဟု ဆိုသည်။ ကြီးကြီးခင်သည် တစ်မနက်လုံး မီးဖိုထဲတွင်ချွေးတစ်လုံးလုံးနှင့် ချက်ပြုတ် နေသည်။

သူချက်နေခိုက် မီးဖိုထဲသို့ ကျွန်မ တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် ဝင်ကြည့် သည်။

ဖင်ထိုင်ခုံကလေးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ချက်စရာဟင်းလျာ အမည် သားငါး အသီးအနှံ၊ အိုးခွက်၊ ဆီဆား၊ နနွင်း၊ ပုလင်း၊ ဘူးခွက်၊ စဉ်းတီတုံးစသည်တို့ကို သူ့ရှေ့၌ ပတ္တလားစီသလို စီတန်းဖြန့်ချထားကာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်မလည်အောင် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်နေသည်။

ထိုအချိန်အတွင်း အိမ်ပေါ်သို့ ဧည့်သည်များ တစ်သုတ်ပြီးတစ် သုတ် ပေါက်လာကြတိုင်း မီးဖိုထဲတွင် ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းက.....

“ရမယ် ... ရမယ် ... အခု ရမယ် ... ပြီးပါပြီ” ဟု အူလှိုက် သည်းလှိုက် ပြောနေသော ကြီးကြီးခင်၏ အသံသည် အိမ်ရှေ့သို့ တုတ် တုတ်ထိရောက်အောင်လွှမ်းသွားသည်။

ဧည့်သည်ကို ကော်ဖီနှင့်မုန့်နှင့်ကျွေးရန် သူ့စိတ်ထဲ၌ တင်း မတိမ်နိုင်သေးလျှင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းဆန်းပြားပြား ကြော်လှော် ဖုတ်လုပ်ပေးရတာမျိုးလည်းပါဦးမှ ကျေနပ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အလုပ်မအားသည့် ကြားထဲမှ ဖိုပေါ်၌ အရေးတကြီး အချိန်မီချက် နေသောဟင်းအိုးများကို ချကာ ဖုတ်ပူမီးတိုက် စားစရာတစ်ခုခုစဉ်ကြော် လှော်လုပ်လျက် စားချင်စဖွယ် လှလှပပကြီး ပြင်ထုပ်ပေးလိုက်သည်။

“စိတ်လည်း ရှည်ပါပေတယ်”

ကျွန်မစိတ်ထဲက ချီးကျူးမိလျက် ကြီးကြီးခင် လုပ်ပုံကိုင်ပုံများ ကို အနားကနေကြည့်ရင်း သူ့အစား ကျွန်မ မောဟိုက်နေမိသည်။

နံနက် ၁၁ နာရီ ထမင်းစားပွဲပြင်သည်။

ချက်ထားသည့် ဟင်းလျာများမှာ လက်မြောက်တိုင်း ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ အမျိုးမျိုးအမည်မည် စီမံချက်ပြုတ်ထားခြင်းကြောင့် စားပွဲတစ်ခုလုံး ဟင်းပွဲများဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ကလေးမကလေးများ စားပွဲပြင်နေချိန် ရေချိုးခန်းထဲမှ အဆက် မပြတ် တဖြန်းဖြန်းလောင်းနေသောရေသံကို ကြားမိသဖြင့်...

“ဘယ်သူလဲ ရေချိုးခန်းထဲက” ဟု မေးမိသည်။

“ကြီးကြီးခင်ပေါ့၊ ချက်ပြုတ်ပြီးလို့ ရေပြေးချိုးတာလေ” ဟု ပြောကြ၏။

ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကြီးကြီးခင်ကို ထမင်းစားပွဲမှ ကျွန်မက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးခင် ရေချိုးတာကလည်း နောက်က ကျားလိုက်သလိုပဲ၊ သေပြေးရှင်ပြေး ရှိလိုက်တာ”

“မွန်းလွဲသွားမှာစိုးလို့ပါ လှိုင်ရေ...ဒီလိုပဲ မြန်မြန်ချိုးရတယ်၊ ပြီးပါပြီ ... ပြီးပါပြီ”

ညနှစ်ချက်လောက်ကတည်းကထ၍ ယခုအချိန်အထိ အိမ်ထဲတွင် ကြီးကြီးခင် ပျာလောင်ခတ်ကာ ကမန်းကတန်း ဖြစ်နေပုံတွေကို မြင်ရတာ မသက်သာလွန်း၍ ခုံပေါ်၌ အမည်မည်ချထားသော ဟင်းပန်ကန်များကိုကြည့်ရင်း စားချင်စိတ်ပင် နည်းသွားမိသည်။

“ကိုင်း...လာလေ ကြီးကြီးခင်...စားကြစို့လေ၊ မွန်းလွဲလိမ့်မယ်”

ကြီးကြီးခင်သည် အဝတ်လဲပြီး ခပ်မြန်မြန် အခန်းထဲမှထွက်လာသည်။

“စားပါလှိုင်...စားကြပါ၊ ကြီးကြီးခင် နောက်ဖေးမှာ စားပါ့မယ်။ စား ... စား”

မီးဖိုထဲသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်ပြေးလေသည်။

“စားလေလှိုင်၊ သူ့ကို ခေါ်မနေနဲ့။ သူက ထမင်းစားတာ မဟုတ်ဘူး၊ အာဟာရများပြီးနေသလား မသိဘူး”

ကျွန်မမှာ အံ့အားကြီးသင့်ကာ ဒေါ်ဒေါ်ကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဒေါ်ဒေါ်က ပြုံးနေသည်။

ဒေါ်ဒေါ်၏ အပြုံးမှာ ပြက်ရယ်ပြောင်ချော်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်
သည်။

“ထမင်းမစားလို့ ဘာစားနေသလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ကော်ဖီသောက်တာပဲ။ မနက်အိပ်ရာထတစ်ခွက်၊ မွန်းလွဲခါနီး
တစ်ခွက် ... တစ်ခါတလေ ပေါင်မုန့်၊ ငှက်ပျောသီးလေးနဲ့ သောက်တယ်။
တစ်ခါတလေလည်း ဘာမှမစားဘဲနေလို့ ဒေါ်ဒေါ်ဆူမှ ... ဒေါ်ဒေါ်ငိုမှ
ပြန်စားပြန်တယ်။ ဥမ္မတကကြီး လှိုင်ရဲ့ ... သူ့တော့ ပြောမနေနဲ့။”

ကျွန်မမှာ ထမင်းကို အာရုံထားမစားနိုင်ဘဲ ကြီးကြီးခင်ကိုသာ
အာ ရုံဝင်စားနေကာ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားရင်း ထမင်းစားနေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် မီးဖိုထဲ၌ ကြောင်အိမ်ကလေးဘေးတွင်
ရပ်နေကာ လက်တစ်ဖက်က ကော်ဖီပန်းကန်ကိုကိုင်လျက် လက်တစ်ဖက်
ကပေါင်မုန့်ကို ကိုင်လိုက်ကာ အလျင်စလို ဝါးမျိုသောက်စားပြီးနောက်
မီးဖိုထဲမှ ချက်ချင်းပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ထမင်းစားပွဲခုံဘေးတွင် လာရပ်လေ၏။

“ဟောဒါက ငါးပေါင်းထုပ်ကလေး၊ လှိုင် မြည်းစမ်းပါဦး။
ဒီဘဲပေါင်းက ကြံခံပြီးပေါင်းထားတာ သိပ်ချိုတယ်။ ဆော့စ်ကလေးနဲ့တို့
စားပါ။ ဆော့စ်က ကြီးကြီးခင်ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာလုပ်တာ။ သရက်သီး
သနပ်လည်း ကြီးကြီးခင်လုပ်တာပဲ။ စားစမ်းပါ ... ဟိုအကြော်လည်း
စားဦးလေ၊ ဟောဒီအသုတ်ကလေးက အချဉ်ပြေပြေလေး။”

ဘယ်ဟင်းခွက်နှိုက်ရမှန်းမသိအောင် အနားက စောင့်လျက်
တတွတ်တွတ် ပြောနေလေသည်။

သူလည်း မစားဘဲနှင့် သူများစားရန် သည်လောက်ဖွယ်ဖွယ်
ရာရာတွေ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပေးသော စိတ်စေတနာမျိုးမှာ
သာမန်စေတနာမဟုတ်ပေ။

သူ့စေတနာတွေကို လေးစားသွားကာ သူ့နှိုက်ခိုင်းသော
ဟင်းခွက်တိုင်းကို နှိုက်ရလျက် ကျေနပ်အောင်စားပြရသည်။

ကျွန်မတို့ မြန်ရေရှက်ရေစားနေကြပုံကို ဆားကကြည့်ကာ ပီတိ
ကြီးစွာ ဖြစ်၍နေသည်။

ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ထမင်းထည့်ရန်၊ ဟင်းထည့်ရန် တွင်တွင်
တိုက်တွန်းနေသည်။

ပြောလည်းပြော ခေါင်းကလည်း တဆတ်ဆတ် ခါလိုက်ညိတ်
လိုက်ဖြင့် ခပ်လည်းထည့်၊ သူများစားတာကို ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရင်း
အလိုလို ဝပြည့်နေပုံရသည်။

နေ့လယ်ဘက်ကြီး ကြီးကြီးခင် ပျောက်သွားလေသည်။

ဘုရားခန်းထဲဝင်ကာ သူ့ခုတင်လေးပေါ်တွင် လှဲနေလျက် မျက်စိ
များကိုမှိတ်ထား၏။

ကြီးကြီးခင် အနားယူကာ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးတစ်မှေး
အိပ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

သို့ရာတွင် အိပ်သောမျက်စိမဟုတ်။

မျက်လုံးများမှေးမှိတ်လျက်က မျက်တောင်များ တဖျတ်ဖျတ်
လှုပ်နေခြင်းကို သွားမြင်မိသဖြင့် အိပ်ရာပေါ်လှဲနေရင်း ဘာအလုပ်များ
လုပ်နေပြန်ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။

တစ်အောင့်လောက်သာ အိပ်ရာထဲ ဝင်လှဲနေကာ ပြန်ထွက်လာ
ပြီးနောက် တူရွင်းနှင့်ဓားကို စွဲကိုင်လျက် ခြံထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။

ခြံထဲရှိ သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ကို သန်စွမ်းအောင် ကြပ်မတ်ပြုလုပ်
နေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် နေပူကြီးထဲ၌ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် မနားမနေ
တူးဆွနေလေသည်။

ကျွန်မမှာအိမ်ပေါ်မှနေ၍ ကြီးကြီးခင်ကိုလှမ်းကြည့်နေမိသည်။
ကြီးကြီးခင်အကြောင်းပင် စဉ်းစား၍ရသလောက် စဉ်းစား
လျက် တွေးငေးနေမိသည်။

တစ်နေ့လုံး သတိထားကာ မျက်ခြည်မပြတ်အောင် အကဲခတ်၍
ကြည့်ခဲ့သည့်အနက် ထူးခြားသည့်အချက်ကို တွေးမိသည်။ အိမ်သာသို့
သူများတွေ ဝင်သလိုထွက်သလို မဝင်မထွက်သည့်အချက်မှာ ထူးဆန်း
နေသည်။

ဤအချက်ပါမကျန် အကုန်လုံးလျှောက်မှတ်ကြည့်မိသမျှ
စိတ်ထဲ၌ ကြီးကြီးခင်ကို ဝေဖန်နေမိသည်။

“ထူးတော့ထူးတယ်၊ ဘယ်လိုထူးနည်းလဲ၊ ဘယ်လိုလဲ...”

အများတကာနှင့်မတူပဲ၊ ထူးခြားပုံတွေကို သတိပြုကာ ကြီးကြီးခင်
အကြောင်းသိချင်သောစိတ်မှာ ပြင်းပြလာသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ... ကြီးကြီးခင်က တစ်မျိုးပဲနော်”

ဒေါ်ဒေါ်ထံမှ သိရလိုသိရငြား ဒေါ်ဒေါ်ကို တောက်ကြည့်လိုက်
သည်။

“အလကားပါ လှိုင်ရယ် ... သူ့ကိုယ်သူ ဘာများထင်နေသလဲ
မပြောတတ်ပါဘူး။ သိချင်လို့ တစ်ခါတလေ သူ့မေးရင် တောင်ပြော
မြောက်ပြောနဲ့ တော်ရီရော်ရီတွေ လျှောက်ပြောနေတာပဲ။ သူများကြားရင်
ရယ်စရာ၊ အခု ဂျပန်ခေတ်မှ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အတူလာနေတာ၊ ဘယ်တော့မှ
သူ့ကို ခေါ်ထားလို့မရဘူး”

ဒေါ်ဒေါ်၏အဖြေမှာ ပစ်ပစ်ခါခါရှိလှသည်။

ကြီးကြီးခင်အကြောင်းကို စဉ်းစား၍ရသမျှ ကျွန်မသိချင်သော
အချက်တစ်ချက်ကို ဒေါ်ဒေါ်ထံမှ မသိနိုင်ရဘဲ လမ်းပိတ်နေသည်။

ကြီးကြီးခင်မှာ သူများနှင့်မတူ၍ ဒေါ်ဒေါ်က အရူးထဲသွင်းထား

ငြားလည်းမရူးဘဲနှင့်ဆားကင်းရန်ကင်းအောင်ရူးသလိုလိုအကာအကွယ်
လုပ်နေတာများလားဟု အတွေးနက်မိပြန်သည်။

“အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်” ဟု တွက်ထားသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ခြံထဲမှတက်လာပြီး တစ်နေ့ခင်းလုံး လာသမျှ
ဧည့်ပရိသတ်အတွက် မီးဖိုထဲက မထွက်ရပေ။

နေ့လယ်ဘက် နေ့ခင်းစာအတွက် မုန့်လုပ်ကျွေးလျက် ညနေ
စောင်းပြန်က ညစာအတွက် ဆက်လက်ချက်ပြုတ်နေရင်းဖြင့် မီးဖိုထဲက
မထွက်ပေ။

တစ်နေ့လုံး အအားမနေ၊ အငြိမ်မနေဘဲ သူ့အတွက်မပါ သူများ
အတွက်နှင့်သာ မီးဖိုထဲ၌ လုံးလုံးအချိန်ကုန် ပင်ပန်းနေပုံများမှာ အသိ
သာဆုံးသော အချက်ဖြစ်တော့၏။

ညစာ စားသောက်ကြပြီး ကျွန်မတို့ စုဝေးစကားထိုင်ပြောရာသို့
လည်း မလာ။

လောကအကြောင်းတွေနှင့် သူနှင့်မဆိုင်သလို သူ့ဘာသာသူ
တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ ဝင်ရှောင်နေတော့၏။

၁၀ ရက်လောက် ကြာလာ၏။

ကျွန်မသည် ကြီးကြီးခင်ကို တစ်ချက်မှ အလစ်မပေးတော့ဘဲ
သတိထားနေ၏။

စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်လိုရသမျှ အချက်များကို ပေါင်းစုကာ
ဝေဖန်ဆင်ခြင်ကြည့်လျက် စိတ်ထဲထင်ထားသောအချက်ကို မှန်၊ မမှန်
စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရန် အကြံပြုလာမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးကြီးခင်ကို ကျွန်မ ချောင်းနေလေသည်။

နှစ်ယောက်တည်းရှိမည့်လစ်မည့်အချိန်ကို မပြတ်စောင့် ချောင်း
နေသည်။

တစ်နေ့သော နေ့လယ်ဘက်တွင် ကြီးကြီးခင်သည် ကျွန်မတို့ နေ့လယ်စာစားကြရန်အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးရန် မီးဖိုထဲတွင် သူ တစ်ယောက်တည်း အင်တိုက်အားတိုက် လေ့တစ်လုံးနှင့် ဂျုံထိုင်နယ်နေ သည်။

အထဲဝင် အပြင်ထွက် မျက်ခြည်မပြတ်အောင် စောင့်ချောင်း လာခဲ့သော ကျွန်မသည် မီးဖိုထဲတွင် ကြီးကြီးခင်ကို တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရ၍ အခွင့်ကောင်းရပြီဟု ဝမ်းသာအားရ မီးဖိုထဲသို့ အမှတ်တမဲ့ ဝင်သွားသည်။

“လှိုင်ပါလား ... မလာနဲ့လေ၊ မီးဖိုက မဆေးရသေးလို့ပေနေ တယ်။ မကောင်းပါဘူး ... အပြင်ထွက်ပါ။ လှိုင်တို့စားဖို့ ကြီးကြီးခင် ခေါက်ဆွဲလုပ်မလို့။ ထွက် ... ထွက် ... အပြင်ထွက်လေ”

လေ့ကြီးထဲက ဂျုံများကို ကုန်း၍ တအားနယ်လှိမ့်နေရာက မော့ကြည့်ကာ မီးဖိုထဲ၌ ပေရေနေ၍ အားနာသလို အပြင်ထွက်ရန် ပြောနှင့်လေသည်။

ကျွန်မလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးရယ်ကြည့်နေရာက ထိုင်ခုံ တစ်ခုဆွဲ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မပေပါဘူး ကြီးကြီးခင်ရဲ့၊ ကြီးကြီးခင် အနားလာချင်လို့ပါ”
ကြီးကြီးခင်သည် ပြုံးရယ်လေသည်။
ပြုံးရယ်ရာက ကျွန်မ၏မျက်နှာကို မျက်လုံးတစ်မျိုးနှင့်ကြည့်၍ ရယ်နေ၏။

ထို့နောက် မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်လျက် မျက်လုံးကို နဂိုနေကြိုးစား ကာ...

“ဂျပန်ခေတ်မှာ ခေါက်ဆွဲဖိုက ခေါက်ဆွဲတွေကမှ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လုပ်ယူမှ ခေါက်ဆွဲနူးနူးညံ့ညံ့ စားရတာ”

ဟု မျက်နှာတွင် မလုံသလိုရှိသွားသောအမူအရာမပေါ်အောင် ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်း ပြန်ဖုံးပြောနေ၏။

ကြီးကြီးခင်သည် အမူအရာ ပျက်လျှင်လည်း ပျက်လောက်
စရာ ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်မ အားရပါးရကြီးပြုံး၍ ထူးထူးခြားခြား စူးစိုက်ကြည့်
နေသော အကြည့်မှာ အစ်နေသည့်အကြည့်မျိုးနှင့် တူကောင်းတူမည်။

ကျွန်မ၏ ရီတောက်နေသောမျက်လုံးအာနိသင်သည် ကြီးကြီး
ခင်၏ဘဝင်ကို ခိုက်သွားပုံရလေသည်။

လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုကို မရရအောင် မပေါ်ပေါ်အောင် အစ်
တော့ အောက်တော့မည့်ပုံဖြင့် အစွမ်းကုန် ထုတ်ချင်းပေါက်လောက်အောင်
စိုက်ကြည့်နေသော ကျွန်မ၏ အကြည့်နှင့်အပြုံးကို တာရှည်မခံနိုင်ဘဲ
ခေါင်းကိုပြန်ငုံ့ချလိုက်ကာ ဂျုံလုံးကြီးကို တွင်တွင်နယ်လှိမ့်နေလေ၏။

“ကြီးကြီးခင်...ဖိုလွဲနေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ မီးဖိုကဖိုမှာ အပူခံနေတာလဲ”

ကြီးကြီးခင်သည် ဂျုံနယ်ခြင်းကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်၏။
ငုံ့လျက်ပင် ငြိမ်ကျသွားကာ တစ်ဖန်သတိရသလို ကောက်နယ်လေ၏။
ဂျုံ ကိုဖျစ်ညှိုးလှိမ့်နယ်နေသောအရှိန်မှာ သိသိသာသာကြီး ဖြည်းနှေးလာ
လေသည်။

စိတ်မပျံ့တပါ လှိမ့်နယ်နေခြင်းကိုရပ်လိုက်ပြန်ကာ လက်ညှိုး
နှင့်ထိုးကြည့်နေသည်။

ကိုယ်လုပ်သည့်အလုပ်ကို မေ့လျော့ကာ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်နေမိ
သလို လုပ်နေပြီးလျှင် မျက်နှာကို မဖော်ဘဲငုံ့လျက်တွေးနေလေသည်။

ကျွန်မသည် ကြီးကြီးခင်၏ အမူအရာကို တစ်စမကျန် စွမ်းအား
ရှိသ၍ သိမ်းကျုံးလျက်အကဲခတ်နေကာ ကရုဏာကြီးစွာဖြင့် ဆက်ပြော
လိုက်သည်။

“ကြီးကြီးခင် ဖိုမလွဲပါနဲ့... ဒီမီးဖိုက ကြီးကြီးခင် မီးဖိုမှမဟုတ်ဘဲ”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

ကြီးကြီးခင်သည် ဂျုံဖတ်ကလေးကို အမှတ်မထင် လက်ညှိုးနှင့် ကော်ယူကာ လက်မနှင့်ပွတ်ချေမှန်းမသိ ပွတ်ချေ၍နေသည်။

လေးလေးနက်နက်တွေးနေသော အမူအရာဖြင့် ငုံ့စိုက်ကာတွေးလျက် ပွတ်မြဲပွတ်နေလေသည်။

ကျွန်မသည် ကြီးကြီးခင်၏ဘဝကို ရင်လေးလေးဖြင့် မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ ထိုင်ခုံလေးမှ ထလိုက်သည်။

ကြီးကြီးခင်လည်း သည်တော့မှ လေးကန်စွာ ခေါင်းကိုထောင်လျက်မော့ကြည့်လေသည်။

လိုရာဆန္ဒမပြည့်ဝသေး၍ စိတ်လက်မကြည်မသာဖြစ်နေသော အဓိပ္ပာယ်သည် ကြီးကြီးခင်၏ မျက်နှာပေါ်၌ ရုပ်လုံးပေါ်နေသည်။

ကျွန်မမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်မိသည်။

အဓိပ္ပာယ်နားလည်သွားသည့် အရိပ်အယောင်သည် ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်၌ ဖြတ်သန်းနေကာ နှုတ်ခမ်းကို အနိုင်နိုင်ဆွဲ၍ပင့်တင်လျက် ပြုံးပြရသည်။

ထိုအချိန်က ကြီးကြီးခင်အား သနားလိုက်သောစိတ်နှင့် လွန်ကဲသောချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် နှလုံးသားမှ ပေါက်ယိုကျလှနေ၏။

ကြီးကြီးခင်သည် ကျွန်မ၏ကြီးမားသော မေတ္တာ၊ ကရုဏာကို သူ့အသိနှင့် အသည်းထဲ၌ မြှုပ်နှံခံယူလိုက်ပြီးနောက် နူးညံ့နေသော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ နှစ်ချက် သုံးချက်ညိတ်ပြ၏။

ကျွန်မသည် ကြီးကြီးခင်ကို ထားခဲ့ကာ လစ်ခနဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့
သည်။

ကြမ်းနှင့်ခြေနှင့်မထိသလို ထောက်မှန်း၊ နင်းမှန်းပင် သတိ
မထားမိသလောက် ဖြစ်သွားသည်။

x x x

ကြီးကြီးခင်နှင့် ကျွန်မသည် ထိုနေ့ကစ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် လျှို့ဝှက်လေးနက်စွာ ဖြစ်နေကြသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြားခွင့် မသာသေး၍
သာ၊ မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိတိုင်း လေးနက်စွာဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်မ၏ တွေးဆထင်မြင်ချက် တစ်ချက်တည်း သွေးထွက်
အောင် မှန်နေခြင်းအတွက် ထင်တာမမှားဘူးဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကျေနပ်
သွားမိသည်။

သို့ဖြင့် ရက်များကုန်ကာ တစ်လလောက်အချိန်သို့ရောက်လာခဲ့
သည်။ ကျွန်မတို့မှာ အိမ်မရသေး၍ ဒေါ်ဒေါ်အိမ်၌ပင် အိမ်ရှာရင်းနေ
ကြရသည်။ ရက်ကြာစွာနေရလေ ကြီးကြီးခင်ကို ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားလေ
သာဖြစ်နေရ၏။

ကြီးကြီးခင်၏ သဒ္ဒါတရားကား ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်ဘိ၏။
ကုန်ကုန်ခန်းခန်း ဘာမှ ရှေ့နောက်မကြည့်ဘဲ အရမ်းကာရော လှူဒါန်း
ပေးကမ်း ကျွေးမွေးချင်တတ်သော စိတ်စေတနာကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ကပင်

ပြန်ကန်ကွက်ရကာ ကျိတ်ဆူနေတတ်သည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ဘယ်လောက်လုပ်ရလုပ်ရ၊ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းပင်ပန်း မနားဘဲလည်း လုပ်နိုင်၏။ မစားဘဲလည်းနေနိုင်၏။ ဘယ်အခါကြည့်ကြည့် ထာဝစဉ် ဖျတ်လတ်လန်းဆန်းနေသည်။ ကြီးကြီးခင်၌ အကုသိုလ်တရားဟူ၍ မြူမှုန်မျှမကပ်ဘဲ သူတော်ကောင်း သက်သက် သူတော်ကောင်းစစ်စစ်ကြီးဖြစ်လျက် လောကကြောင်းနှင့် လွတ်နေသည်။ ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ စားရေး စသည့် လူ့ဘောင်သည် သူနှင့်မအပ်သလို ဘာမှစဉ်းစားပုံမရပေ။

သူ့အဖို့၌ မနက် အိပ်ရာထက ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ မွန်းမလွဲခင် တစ်ခွက်သောက်နေလျှင် ပြီးတမ်းအခြေအနေသို့ဆိုက်ရောက်နေလျက် ဒုက္ခတရား၊ ကြောင့်ကြမှုတရားများကို ခွာနေကာ ဘယ်အပူမှ မရှိဘဲ ပကတိ ရေချမ်းအိုးကြီးနှင့် တူနေလေသည်။

မရှိဘူး၊ မရဘူး၊ မဖြစ်ဘူးဟူသော စကားမျိုးကို ဘယ်အခါမှ မပြောဘဲ လွတ်အောင်ရှောင်ကာ ပြဿနာတစ်ခုခု၊ အခက်အခဲတစ်ခုခု ရှိလျှင် “မပူနဲ့ ... ဖြစ်လာမယ်၊ ဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်ရမယ်” ဟုချည်း ဝင်ပြော တတ်ခြင်းကြောင့် လူလစ်သည့်အခါမျိုး၌ သူ့နားကပ်၍ “ကြီးကြီးခင် မ တစ်လုံး ကျေနပ်လား” ဟု ကျိတ်စလိုက်သည်။ ကြီးကြီးခင်သည် မျက်နှာနီမြန်းသွားလျက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးရယ်နေတတ်လေသည်။ “မီးဖိုထဲကို မဝင်ပါနဲ့ဆိုလည်းမရဘူး။ ဆီတစ်ပုံးကို ၁၅ ရက်နဲ့ အကုန် ခပ်ပစ်တာပဲ။ သူ မရှာမဖွေရတိုင်း ဘာမှမဆင်ခြင်ဘူး။ ထင်သလို အရမ်းကာရောလုပ်ပစ်တာပဲ၊ ဘာမှ အပူလည်း မရှိဘူး။ သူ့ပြောလိုက် ရင်ဖြစ်လာမှာပေါ့တဲ့။ တကယ့် အရူးမှ အရူးမကြီးပါ လှိုင်ရယ်”

ဒေါ်ဒေါ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် စိတ်ထွက်တိုင်းနင်း ကန် ဆူနေလေသည်။

တစ်ခါတလေ ကျွန်မပင် ကြားထဲကဝင်၍ ကြီးကြီးခင် သဒ္ဓါ
တရားက ကြမ်းလှချည်လားဟု ဆိုမိပြောမိတော့သည်။

ဒေါ်ဒေါ်က အိမ်ရှေ့က ဆူပွက်နေလျှင် ကြီးကြီးခင်သည်
မကြားသလိုလုပ်နေ၏။ မီးဖိုထဲ၌ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့်တကွ လာသမျှ
ပရိသတ်စားကြသောက်ကြရန် ကုန်းသာချက်နေ၏။ မီးဖိုပေါက်ဝက
ရပ်၍ လက်ညှိုးတင်တင်နှင့် လာဆူနေတော့မှသာ...

“မသိန်းရယ်....ငါလုပ်တာနဲ့ နင်တို့မှာ ပါးရှားသွားလို့လား၊
ကုန် ရင် ဖြစ်လာမှာပေါ့... အင်းလေ ... အင်း” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဒေါ်ဒေါ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေအောင် ဒေါသထွက်လာ
သည်။ ကြီးကြီးခင်စကားကို နားမထောင်တတ်၍ နားထဲကန့်လန့်ကြီး
ဖြစ်သွားလျက် “လာပြန်ပလား ... တစ်ဆိတ်ရှိဖြစ်လာမှာပေါ့...၊ ဘာမှန်း
ကန်းမှန်းသိလို့လဲ ... အရမ်း”

ဒေါ်ဒေါ်၏ မျက်လုံးမှာ လောကအကြောင်းကို ဘာမှန်းမှမသိ
တတ်သောသူတစ်ယောက်နှင့် ဖက်ပြောရ၍ စိတ်ဆင်းရဲသောအသွင်
ဆောင်နေ၏။ ကြီးကြီးခင်မျက်လုံးမှာ ဘယ်အရာကိုဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမှ
မအောက်မေ့သော လျစ်လျူရှုသောအသွင်ကို ဆောင်၍နေ၏။

ကြီးကြီးခင်သည် သဒ္ဓါထက်မှု၏ အပြစ်ဖို့ရာကို ခံယူကာ
ဘယ်ပစ္စည်းမဆို စွန့်ပြီး အပိုင်းအခြားမရှိ ပါရမီဖြည့်လျက် သတိလက်
လွတ်ပုံရှိနေသည်။

“သူပဲ နေနိုင်ပါတယ်တော် ... သူပဲအေးတယ်...၊ သူ့ဘဝက
တော့ နိဗ္ဗာန်ပေါ့ ... ဘာမှလည်း မကြောင့်ကြဘူး၊ ဘယ်သံယောဇဉ်မှ
လည်းမထားဘူး။ သူ့လက်နဲ့လုပ်ပြီး စိတ်ရှိတိုင်း ပေးကျွေးစွန့်ကြဲနေ
တာကို ပျော်တာပဲ” စသည်အားဖြင့် စပ်မိတိုင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း
ဝိုင်း၍ ချီးမွမ်းပြစ်တင်ကြကုန်သည်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောနေနေ ကြီးကြီးခင်သည် စိုးစိမျှမမှုချေ။ သူ၏အချိန်များကို စက်ကဲ့သို့ မီးကုန်ယမ်းကုန် ခုတ်မောင်းကာ ပြင်းထန်သောအဟုန်ဖြင့် တစ်နေ့လုံး မီးဖိုချောင်ကြီးဖက်လျက် မမောတမ်းသံသရာကျင်လည်နေတော့သည်။

ကျွန်မတို့ တာမွေဘက်တွင် အိမ်ရပြီဖြစ်၍ ပြောင်းဖို့ရာ စီစဉ်ကြရတော့သည်။

သွေးသားအရင်းနှင့်မခြား အတူတကွနေထိုင်ခဲ့သော ဒေါ်ဒေါ်တို့ နှင့်ခွဲရန် ဝန်လေးနေရသည့်အထဲ ကြီးကြီးခင်ကို ခွဲသွားရန် သာ၍ဝန်လေးနေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ လောလော လောလောပေးတတ်ကမ်းတတ်၊ ပြောတတ်လုပ်တတ်ကာ သဘော ကောင်းမွန်အားကြီးသဖြင့် သူ့၌ရှိသောလျှို့ဝှက်မှုသည် တစ်နေ့ သူ့အား ကောင်းကျိုးမပေးနိုင်ဘဲ ဆိုးကျိုးများ ပြန်ပေးလေမလားဟု ကြောင့်ကြ ပူပန်သွားမိသည်။

“ကြီးကြီးခင်အတွက် ကျွန်မ စိတ်မချပါဘူး”

လူရှင်းတာနှင့် ဆန်သေတ္တာကြီးပေါ်၌ နှစ်ယောက်ထိုင်ကြရင်း စကားဆက်မရှိဘဲ ကောက်ခါငင်ကာ ဖွင့်ညည်းလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ လှိုင် ... ကြီးကြီးခင်အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ လှိုင် ပြောင်းသွားရင် လှိုင်အိမ်မှာ ကြီးကြီးခင် ခဏလာနေမယ်လေ”

ကြီးကြီး ခဏလာနေပေးမယ်ဆိုလိုက်၍ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။

ကြီးကြီးခင်နှင့် မခွဲခင် မေးချင်၊ ပြောချင်လှသည့် အကြောင်းတွေကို မေးသင့် မမေးသင့် ချိန်ဆကြည့်နေသည်။

ချိန်ဆနေရာမှ နောက်ဆုံးခွဲခါနီး ဘယ့်နှယ်ရှိရှိ တစ်ခွန်းတော့
မေးမည်ဟု မမေးစဖူး ဖွင့်မေးလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးခင်ရဲ့ပစ္စည်း ဘယ်မှာထားသလဲ”

ကြီးကြီးခင်သည် ကျွန်မ၏ မေးခွန်းကို ဒက်ခနဲ နားလည်ကာ
မဟုတ်သလိုလို ဟုတ်သလိုလို သဘောမျိုးဖြင့် ရယ်မောနေလေသည်။

ကျွန်မမှာ ကြီးကြီးခင်၏ မျက်နှာအမူအရာ ရယ်နေပုံကိုကြည့်
ကာ ဒိဋ္ဌသိသလို ခပ်တည်တည်ဟန်နှင့် ကြားရမည့်အဖြေကိုစောင့်ကာ
ဣန္ဒြေရရ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် အတောမသတ် ရယ်မောလျက်ပင် ပျာယီး
ပျာယာ ဟိုသည်လှည့်ကြည့် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် ညာဘက်လည်ပင်း
လည်စေ့နားကို ပုတ်ပြကာ...

“ဒီမှာထားတယ်” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ကျွန်မမှာ ကြက်သေသေလျက် ကြီးကြီးခင်၏ မေးရိုးအောက်
က လည်စေ့နေရာ ဘေးနားကို စိန်းစိန်းစားစား ကြည့်နေမိသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ကျွန်မကို ရွန်းရွန်းစားစား ပြန်ကြည့်နေလျက်
ချိုမြစွာဖြင့် အနူးအညွတ် ပြုံးနေပေသည်။

“ဘယ်တော့မှ မထုတ်ဘူးလား”

ကြီးကြီးခင်ခေါင်းခါပြသည်။

“စားတော့ မျိုတော့ကော ဒီသဘောပဲထားသလား”

ကြီးကြီးခင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

လူတစ်ဦး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သည်လောက်လျှောက်မေးနေဖို့
တော်ပါ့မလားဟု ပြန်ဆင်ခြင်ရကာ မေးချင်တာတွေ ဆက်မမေးနိုင်
တော့ဘဲ ကြီးကြီးခင်အစား ကျွန်မ လည်ချောင်းနင်နေလေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ဘာမှမဖြစ်သည့်သဘောကို ပြလိုဟန်ဖြင့်

ရေထသောက်ပြကာ ကျွန်မနှင့် ပူးကပ်လာထိုင်သည်။

ထောင်ထဲ၌ ထောင်သားများ ပိုက်ဆံဝှက်ရန် လည်စေ့ကို ခဲနှင့် ကျင့်မျိုကြသည်ဟု ကြားဖူးနားဝရှိ၍ ကြီးကြီးခင်လည်း သူ့ပစ္စည်းဝှက်ရန် ခဲနှင့်များကျင့်ရသလားဟု သိချင်လာကာ ခဲနှင့်ကျင့်ရသလားဟု မေးလိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး ...၊ သူ့အတိုင်းပဲ ကျင့်တာပဲ”

“ဝမ်းထဲများ မတော်တဆရောက်သွားမှဖြင့် ကြီးကြီးခင်ရယ်” ကျွန်မသည် လေသံလေးလေးဖြင့် စိတ်ပူကြီးစွာ ကြီးကြီးခင်နား နားသို့ ကပ်ပြောလိုက်သည်။

ကြီးကြီးခင်လည်း ခေါင်းယမ်းပြကာ အပန်းမကြီးဟန် ပြုံးပြနေသည်။

သူ့မျက်နှာကိုတစ်စိတ်စိတ်ကြည့်နေသော ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေကာ တစ်ခုခု ချီတုံချီတုံဟန်အမူအရာများ ပေါက်လာပြီးနောက်...

“လှိုင် ... ကြည့်ချင်သလား” ဟု သာသာညှင်းညှင်း တိုးတိုးကလေးမေးသည်။

ကျွန်မ မြင်ချင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြည့်လိုလှလျက် ပြရန် ဝန်လေးနေမှာစိုးမိ၍ မျိုသိပ်ကာ ဆန္ဒမပြဘဲ ထိန်းနေသည်။

ကြည့်လိုလှသည့်အာသာဆန္ဒကို ချုပ်တည်းကာ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သလို နှလုံးသွင်းထားလိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ ဝမ်းသာအားရ အမူအရာများမှာ လိုအပ်တာထက် ပင် ပိုနေသည်။

ကြီးကြီးခင်၏ ခါးကို တအားဖက်လိုက်ကာ...

“ကျွန်မကို ယုံသလား...ကြီးကြီးခင် ... ယုံသလား” ဟု ကမူးရှူးတိုးပြောမိသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် လက်ဝါးကိုဖြန့်ခံကာ လက်တစ်ဖက်က
သူ၏လည်ပင်းကို လက်နှင့်နှိပ်လျက် ဟပ်ထုတ်လိုက်သည်။

လောက်စလုံးနီးနီးလောက်ရှိမည့် ဝင်းအိနေသော ရွှေရောင်
အဆင်းရှိသည့် ဓာတ်လုံးသည် အာခေါင်ထဲမှ လက်ဝါးပေါ်သို့ ခုန်ထွက်
လာသည်။

ကျွန်မမှာ ကြီးကြီးခင်၏လက်ဝါးပေါ်ရောက်လာသော ဓာတ်လုံး
ကို မျက်တောင်မခတ် သဲသဲမဲမဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် သူ့လက်ဖဝါးကို ကျွန်မဘက်သို့တိုးကာ
ကမ်းလိုက်မှ ကျွန်မလည်း မျက်လုံးကြီးများလှန်ကာ ကြီးကြီးခင်ကို
အံ့အားသင့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ယူကြည့်လေ” ဟု ကြီးကြီးခင်က လေသံနှင့် ပြောနေသည်။

ကျွန်မမှာ သည်လို ပေးရိုးထုံးစံ ရှိသလားဟု များစွာ အံ့အား
သင့်နေလေသည်။

ကျွန်မသာဆိုလျှင် တန်ဖိုးထား၍ သည်လောက်ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
မျို ဝှက်ထားရသော ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်ပါက ကိုယ်ကလွဲပြီး မည်သူ့ကိုမျှ
ပေးကိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်သဖြင့် ယူကြည့်ရန် လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးနေပုံ
ကို အံ့အားကြီး သင့်နေရသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ရုတ်တရက် ကောက်မယူဘဲနေ၍ ကြီးကြီးခင်
သည် သူ့လက်နှင့်ကောက်ယူကာ ကမ်းပေးလေသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်မလည်း လှမ်းယူလိုက်ရသည်။

အကယ်၍များ သူ့ဓာတ်လုံးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး
မပေးတော့ဘူးဆိုပါက ဘယ်နှယ့်များ နေရှာမလဲဟု ချက်ချင်းတွေးကြည့်
မိသည်။

ကျွန်မ ၁၅ နှစ်သမီး အရွယ်လောက်က ကျွန်မတို့အား နေထိုင်

မကောင်းလျှင် ဆေးကုသပေးသော ဘကြီးအောင်အိမ်သို့အမေလွှတ်၍
ရောက်သွားသည်။

သူ့အိမ်က နောက်ဖေးမှာ ဖိုထိုးနေသည် ပြော၍ အိမ်နောက်ဖေး
ရှိ ဖိုရုံပေါက်ဝမှ သွားရပ်ကြည့်လျက် သည်လောက်မီးပူခံ လုပ်ကိုင်နေ
ပုံများကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်မမေး၍ ဘကြီးက ဖိုဆွဲရင်း ဓာတ်လုံးထိုးတာဟုဖြေသည်။
ဓာတ်လုံးနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးအာနိသင်ကို သိချင်သဖြင့်
မေးခွန်း ပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် မေးကြည့်နေသည်။

“သည်ကောင်မလေး အမေးအမြန်း ထူလိုက်တာ...၊ ဓာတ်လုံး
ပေါက်တော့ ဣစ္ဆာသယ လိုတာပြီးတာပေါ့ဟဲ့” ဟု ဖြေဖူးသည်။

ဘကြီးထံမှပင် ဓာတ်လုံးဆိုတာကို စတွေ့ဖူးသည်။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်မကောင်းလျှင် ဘကြီးက သူ၏ခဲရောင်ထကာ
ပြောင်နေသော ဓာတ်လုံးကို ရေစိမ်တိုက်သဖြင့် ကိုင်ပြုကြည့်ဖူးသည်။

ဘကြီးအောင် အိမ်သို့ရောက်တိုင်း...

“ဘကြီး ... ဓာတ်လုံးက ထိုးလို့ မပြီးသေးဘူးလား” ဟုမေး
တတ်သည်။

“မပြီးသေးလို့ ဒီဓာတ်လုံးနဲ့ ငါ့ကို နင်တွေ့နေရတာပေါ့ဟဲ့...၊
ပြီးရင် တွေ့ပါ့မလား”

ကျွန်မငယ်စဉ်က တွေ့ဖူးကြုံဖူးသောဓာတ်လုံးနှင့် ယခု
ကြီးကြီးခင်၏ ဓာတ်လုံးအသွင်သဏ္ဍာန်မှာ တခြားစီဖြစ်နေသည်။

ဓာတ်လုံး၏ လုံးနေသောသဏ္ဍာန်တွင် အရည်အသွေးများ
ဝင့်လျက် ဆန်းကြယ်နေသော ရိုးရိုးရွှေမျိုးနှင့် မနှိုင်းသာ၊ မယှဉ်သာ
အောင် ခြားနားသော ရွှေ၏အဆင်းသည် မျက်လုံးနှင့်မခွာချင်အောင်
ဆွဲငင်နေပေသည်။

ဤဓာတ်လုံး၏ တန်ခိုးသိဒ္ဓိကား မည်သည့်ခရီးသို့ရောက်ကာ
မည် သည့်အဆင့်အတန်း၌ ရောက်နေခြင်းတော့ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်၍ မသိ။

မိမိ၏ သိဒ္ဓိကို ရွှေစင်ရွှေသားဖြင့် ဖော်ကျူးမော်ကြားနေသည့်
အလားထင်ရ၍ ဘယ်ရတနာမျိုးနှင့်မှ မတူအောင် လိုချင်တပ်မက်
စိတ်ဖြစ်ပေါ် ယစ်မှုးစေနိုင်ပေသည်။

ကျွန်မမှာ သူတစ်ထူးလျှို့ဝှက်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို
ထုတ်ပြ၍ ယုံကြည်မှုကို ဝမ်းသာမိသော်လည်း ယူကိုင်ကြည့်ခွင့်ပေးသော
မှုကို မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ လုံးဝလက်မခံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

သူတစ်ပါးလက်ထဲသို့ ပေးအပ်နိုင်ခဲ့လျှင် လည်ချောင်းထဲထည့်
၍ ခက်ရာခက်ဆစ် မျှို့ဝှက်ထားစရာမလိုဘူးဟု ထင်မိသည်။

“ကြီးကြီးခင် ... ဖွက်တာ ရန်ကိုကြောက်လို့ ဝှက်ရတာ မဟုတ်
လား။ ဘယ်သူမှ ပေးလည်းမပေးနဲ့၊ ပြလည်းမပြနဲ့ပေါ့” ဟု သတိပေး
စကားပြောကာ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ကြီးကြီးခင်လည်း တစ်ခါတည်း ပါးစပ်ထဲ သွင်းလိုက်ကာ
သူ့နေရာသူ ပြန်ပို့လိုက်သည်။

“ကြီးကြီးခင် ဘာဖြစ်လို့ ဆက်မလုပ်တာလဲ”

အဂ္ဂိရတ်ဓာတ်သဘောကို ဘကြီးထံမှ ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သော
ကြောင့် ကိစ္စမပြီးသေး၍သာ သည်ဓာတ်လုံးကို ကျွန်မတွေ့ရသည်။

ကိစ္စပြီးနေပါလျှင် တွေ့ရမည့်အရာမျိုးမဟုတ်ဟု တွေးမိကာ
မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ကြီးကြီးခင်သည် အဖြေမပေးဘဲနေသည်။

“လုံထဲထိုးတော့ ဓာတ်လုံးက ပြာအန်သလား”

ကျွန်မမှာ အဂ္ဂိရတ်ပညာကို လိုက်စားကာ နားလည်တတ်ကျွမ်း
၍ မေးမြန်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူများပြောသံကြားသဖြင့် လျှောက်မေး

ကြည့်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် တုတ်တုတ်မျှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။

ကြီးကြီးခင်ထံမှ အဖြေမရ၍ ဆက်မမေးတော့ဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

ငြိမ်နေသော ကြီးကြီးခင်သည် အသက်ဝင်လာကာ...

“အန်တယ်” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သဖြင့်...

“ဒီပြာတွေ ကြီးကြီးခင် စားသလား” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ပြုံးလိုက်လေသည်။

နီးကပ်စွာ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေခိုက်ဖြစ်၍ ပြုံးလိုက်မှ ပိုမိုပြန့်သွားသော ပါးနှစ်ဖက်ကို သတိပြုမိသည်။

အသက် ၆၀ အရွယ်ပါးမျိုးမဟုတ်ဘဲ သွေးရောင်လျှမ်းထသွားသောပါး၏အသားမှာ တင်းပြည့်ကာ နုပျိုစိုပြည်သောလက္ခဏာများ ထင်ရှားပေါ်လွင်သွားသည်။

“ပြာတွေ စားတော့ အကျိုးထူးသလား ကြီးကြီးခင်”

ကြီးကြီးခင်သည် ကျွန်မအနားတွင်ရှိမှန်းမှ သိပါရဲ့လားဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် မလှုပ်ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက်နေပြန်၏။

ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီတွေနှင့်များ တွေ့နေသလားဟု ကျွန်မကပြက်ရယ်တင်စား၍ တွေးထင်ရလောက်အောင် မလှုပ်ဘဲ အငြိမ်ကြီးငြိမ်သက်နေလေသည်။

ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့၌ ဧည့်သည်များ တက်လာကြသံကို ကြားရသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ကိုယ်ကိုယ်မီးကာ နောက်သို့လိန်လျက် အိမ်ရှေ့လှေကားမှတက်လာကြသော ဧည့်သည်များကို ကဲကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်ဒေါ်၏အသံမှာ ဆူညံသွားသည်။

ဧည့်သည်နှင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်နေကြ
သော အသံတို့ကား မကွဲမပြားအောင် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေကြသည်။

ဧည့်သည်များကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မဘက်သို့လှည့်လိုက်ကာ ကျွန်မ
ကိုစိုက်ကြည့်သည်။

“ကြီးကြီးခင်လေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖူးဘူး။ အသက် ၄၈
လောက်က သွေးဆုံးခဲ့တာ...၊ အဲဒီပြာ စားပြီးတဲ့နောက် အခု အသက်
၆၀ မှာတောင် အင်း ... အခုလေ အဲ ... သွေးပြန်ပေါ်နေတယ်”

ထိုစကားကို ဘယ်လိုထားရမှန်းမသိသော မျက်နှာနှင့် ရှက်လှ
စွာ ဖွင့်ပြောလျက် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် နေရာမှထလိုက်သည်။

အပြင်ဘက်မှ စားစရာယူခဲ့ရန် အော်လိုက်သော ဒေါ်ဒေါ်၏
အသံကို...

“အင်း ... အင်း ... ရမယ် ... ရမယ်၊ အခုပြီးပါမယ်” ဟုပြန်
အော်လိုက်လေသည်။

x x x

“လှိုင်ကိုကြီးကြီးခင် အများကြီး အားထားပါတယ်။ ကြီးကြီးခင် ရဲ့ ခဲရာခဲဆစ်ကို လှိုင်တစ်ဖက်က ကူညီနိုင်မလားလို့ မျှော်လင့်မိတယ်။ ဒါကြောင့်...”

တာမွေအိမ်ကြီးသို့ ကျွန်မတို့ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီးနောက် ကြီးကြီးခင်သည် ကျွန်မတို့နှင့် ခေတ္တခဏ လာနေသည်။

ညနှစ်ချက် ထ၍ ဆွမ်းချက်ကာ ဘုရားဆွမ်းကပ် သီလယူပြီး နောက် နံနက်လင်းလျှင် တားမရဆီးမရ မီးဖိုထဲသို့ဝင်သွားကာ ကျွန်မတို့ အတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ပေးလေသည်။

မွန်းမလွဲမီ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲ သောက်လိုက်ကာ နှစ်ဧက လောက်ကျယ်ဝန်းသော ဥယျာဉ်ထဲ၌ လှည့်ပတ်လျှောက်နေကာ ပျောက်ကွယ်နေလေသည်။

ကြီးကြီးခင်၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် တိုက်ရှေ့ရှိ ရေကန်ကြီးဆီသို့ထွက်လာခဲ့ကာ ရေကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ရပ်လျက် ပါးစပ်ကိုလက်ခုတ်နှင့်ကွယ်ပြီး...

“ကြီးကြီးခင်ရေ... ကြီးကြီးခင်” ဟု တောင်မြောက်လေးပါးက ကြားအောင် ဟစ်အော်ခေါ်နေရသည်။

ဥယျာဉ်ကြီးထဲ၌ သစ်ကြီးဝါးကြီးများပေါက်ရောက်နေလျက် တောကြီးကဲ့သို့ သစ်ပင်များ ပိတ်ကျပ်ဆိုင်းအုပ်နေလေရာ ကျွန်မဟစ်ခေါ်နေသည့်အသံမှာ ပဲ့တင်ထပ်ပြန်နေသည်။

ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီကမှန်း မဖမ်းနိုင်သောအသံကို ပြန်ရလေသည်။

“လာပြီ လှိုင်ရေ...၊ လာပြီ ... လာပြီ”

ကျွန်မတို့သည် ရေကန်နားရှိ မရန်းပင်ကြီး၏ အရိပ်အောက်တွင်ထိုင်ကြ၏။

ထိုနေရာသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ကိုယ်ကြား လျှို့ဝှက်စွာစတင်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသောနေရာဖြစ်သည်။

“ကြီးကြီးခင် ဘဝကို အစက ပြောပြမယ်။ ၁၉ နှစ်သမီးလောက်က စတာပဲ။ ကြီးကြီးခင်တို့မိဘဟာ တယ်ပြီး ရတနာသုံးပါး ကြည်ညိုကြတယ်။ သထုံမှာ ရွှေကျင်သာသာနာပြန်ပွားအောင် အခြေစိုက်ပေးခဲ့တယ်။ လယ်ဝန်ဘဝက ပင်စင်ယူပြီး နေ့ရှိသရွေ့ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စကျောင်းကိစ္စနဲ့ အချိန်ကုန်နေကြတာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ကြီးကြီးခင်တို့ လှချင်ပချင်အရွယ်ပေါ့။ စိန်တစ်လုံးတည်း နားကပ်ကြီးကို ညီမတွေထက် ကြီးကြီးခင်ကို ရတီပိုကြီးပြီး ဝယ်ပေးရတယ်။ အလှကိုသိပ်ကြိုက်တာပဲ။ လှဖို့ ပဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေတာပဲ။ တစ်နေ့တော့ “ကဲ ... ဒီကမျှစ်” လို့ လမ်းမကအော်သွားတဲ့ ဈေးသည်အသံကိုကြားတာနဲ့ မေမေက မျှစ်သည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်”

“သမီးရေ... မနက်ဆွမ်းဖို့ ဝယ်လိုက်ပါဦးဆိုတာနဲ့ ကြီးကြီးခင်လည်း မီးဖိုထဲက စကောတစ်ချပ်ဆွဲပြီး ထွက်လာတယ်။ မျှစ်သည်လေးက

မှန်ထဲတွင် ရောက်နေ၏။

နောက်ဆုံး မှန်မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့နှလုံးသားတွင် ခံစားမှုတစ်ခုသည် အဟုန်ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်နေကာ ပို၍ပို၍ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာများသာ မြင်ယောင်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရိုးစုကြီးပမာ စက်ဆုပ်စွာမြင်လာကာ ဒုက္ခဘုံကြီးမှ ထွက်ပြေးချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

ထိုဆန္ဒမှာ လျော့သည်မရှိ၊ ဆတက်ထမ်းပိုး တိုး၍သာ ပြင်းပြ လာသဖြင့် ထွက်ရာပေါက်ကို ရှာကြည့်လေသည်။

ခေါင်းကိုရိတ်ကာ သီလရှင်လုပ်လျက် လူတွေထဲနေဖို့ရန်ကို စိတ်ကူးထဲ၌ ထည့်မရအောင်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ၏ယုံကြည်ချက်မှာ ဘုရားလက်ထက်လည်းမဟုတ်၊ ဘိက္ခုနီမ ခေတ်လည်းမရှိ။

မည်သည့်အသွင်မျိုးနှင့်ဖြစ်စေ၊ လူတွေနှင့်ဝေးရာနေရာ၌ တရား ကိုပေါက်အောင် အားထုတ်ကျင့်ရန်သာ အဓိကပါဟု မယ်သီလရင်ဘဝ ကို ကွင်းရှောင်လိုက်သည်။

မိမိမှာ အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ အကယ်၍ မိဘများက အိမ် ထောင်ရက်သားချပါက ထိုအဖြစ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပါမည်လော။ ခဲယဉ်းလှပါချေသည်။

သူများနည်းတူ ဝတ်စားဖြီးလိမ်းနေဖို့ရန်ပင် သူ့အဖို့မချိနိုင်သော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလိုဖြစ်နေ၍ သာလွန် ဝန်လေးခဲယဉ်းနေပေပြီ။

ယခုဘဝမျိုးနှင့်သာ နေချေပါက လှမှု ပမှု ဝတ်မှု စားမှုများကို ရှောင်ကွင်းနေ၍ ရမည်မဟုတ်။

စွန့်လွှတ်ချင်၍လည်း ဖြစ်မည်မဟုတ်။

နောက်ဆုံး၌ ကြီးကြီးခင်သည် လူ့အိမ်ထောင်ကြီးနှင့် လွတ်ရာ

ဝေးရာ သစ်တစ်ပင်အောက် ဝါးတစ်ပင်အောက်၌ တရားသွားကျင့်နေခြင်းသာ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာဟု အာသာဆန္ဒ စွဲလမ်းကြီးမားလာသည်။

ညအချိန် နေဝင်ဖျိုးဖျ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် အိမ်ပေါ်ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် အဝေးမှ ဆီးနေသော မြသပိတ်တောင်တန်းကြီးကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

လူသူကင်းဝေးစွာဖြစ်သော တောင်ကြီးကို မျက်နှာမူလျက် ငေးမျှော် နေတတ်သော တောင်ကြီးဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေရခြင်းသည် စိတ်သက် သာရာ ချမ်းသာရာတစ်မျိုး ရရှိလာသည်။

ညအခါ တစ်ရေးနိုးထလျှင်ပင် အဝေးက တောင်ကြီးကို ရှုမျှော်ကြည့်လေ့ရှိ၏။

မကြာမီ တောင်ကြီးသည်ပင်လျှင် သူ့ဘဝခရီးစဉ်၌ သူ့အဖော်ပမာ မိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ်လာသည်။

တစ်ညဝယ် လရောင်မှုန်မှုန်အောက်၌ ကြီးကြီးခင်သည် ခါတိုင်းလိုပင် ပြတင်းပေါက်က ထွက်ရပ်ကာ မြသပိတ်တောင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်နေမိ၏။

မြသပိတ်တောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်း တည်ရှိနေသော လဝတောင်ကိုလည်း ခပ်ရေးရေးမြင်ရ၏။

တောင်တန်းတို့သည် လရောင်အောက်၌ ငြိမ်ဝပ်ကာအမှောင်၏ ဖုံးကွယ်ရာဝယ် ငုံးတိတိနှင့် မည်းနေသည်။

တောင်၏ တောင်စွယ်တောင်ဖျားမှ ရုတ်တရက် မှိတ်တုတ် မှိတ် တုတ်နှင့် ထွက်လာသော မီးရောင်နီလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

မီးရောင်သည် သာမန်မီးရောင် ထွက်လာပုံမျိုး မဟုတ်ချေ။ တစ်စုံတစ်ရာ အထိမ်းအမှတ် အချက်ပြနေသောမီးဟု ထင်ရအောင်

မှိတ်လိုက်လင်းလိုက် ဖြစ်နေပေသည်။

လင်းလာခိုက်တွင် အလင်းရောင်သည် ဝေ့ကာဝိုက်ကာ ရဲသွားလျက် ပြန်မှိတ်သွားပြန်၏။

မှိတ်ရာမှ တစ်ဖန်ပြန်လင်းလာကာ မီးနီလုံးကလေးသည် အထက် တက်လိုက် အောက်ရောက်လိုက်နှင့် ယမ်းနေကာ ရဟတ်လိုပတ်ချာလည်နေပြီးနောက် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ကြီးကြီးခင်သည် ထူးခြားသော မီးရောင်ကို အားကုန် စူးစိုက်စွာ ရုပ်ကြည့်နေမိ၏။

ညကြီးမင်းကြီး တောင်ပေါ်က ပျောက်လိုက်လင်းလိုက် ပေါ်လာသော မီးရောင်သည် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ အဓိပ္ပာယ်ရှိမည် ဟုထင်လိုက်မိသည်။

မိမိနေရာနှင့် တောင်ရိုးသည် များစွာကွာလှမ်းသော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသော အချက်ပြမီးရောင်သည် မိမိနှင့်နီးစပ်ကာ ပတ်သက်၍ပဲနေတော့သလိုလို ယုံမှားထင်မှားဖြင့် စိတ်တွေကယောက်ကယက်ဖြစ်လာတော့သည်။

ထိုညကအစပြု၍ ည လူခြေတိတ်ချိန်၊ အိမ်သားများအားလုံး အိပ်မောကျနေချိန်၌ ကြီးကြီးခင်သည် အိပ်ရာမှ တိတ်တဆိတ် ထကာပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်လျက် မီးရောင်ကို ချောင်းနေမိသည်။

မီးရောင်မှာ ပေါ်မလာဘဲရှိနေ၏။ တောင်ရိုးပေါ်က ထူးဆန်းသော မီးရောင်သည် သုံးညလွန်မှ ထွက်လာခြင်းကို ထပ်ပြီးမြင်ရ၏။ သုံးညလွန်မြောက်သော ညတိုင်းပင် ကြီးကြီးခင်လည်း မီးရောင်ကိုထကာ ချောင်းကြည့်နေတော့၏။ တစ်ညတွင် ပြတင်းပေါက်က ရပ်စောင့်ရင်း မှေးငိုက်လာခိုက် ဝေ့ကာသန်းကာ လင်းသွားလိုက် ပျောက်သွားလိုက် ရှိသော မီးနီရောင်ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရလျှင် အလိုလို ဒူးများဆတ်

ဆတ်တုန်လာကာ နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်မတတ်ဖြစ်လာလေသည်။
ငိုချင်သလိုလို၊ မီးရောင်ရှိရာသို့သာ ပြေးထွက်သွားချင်သလိုလို
ဖြင့် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်လောက်အောင်ပင် ရပ်တည်ရာမရ ဖြစ်နေမိသည်။
တောင်ပေါ်က အချက်ပြမီးကို တွေ့ပြီးခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း၌
တစ်နေ့တစ်ခြား ဟန်ဆောင်၍ပင် မရနိုင်တော့အောင် အမူအရာများပျက်
လာလေသည်။

လူတွေနှင့် နေမဖြစ်၍ ဘာသာ သီးခြားနေရာကို ရှာရွေးနေရ
ငြားလည်း မရ၊ ဖင်ထိုင်မကျရှိလျက် ဂနာမငြိမ် ရှိနေသည်။

“ဒီဘဝကြီးဟာ အိုလိုက် နာလိုက် သေလိုက်နဲ့ ဒုက္ခတွေ အနန္တ
နဲ့ ပြည့်နေတဲ့ဘဝ၊ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နဲ့ မမြဲတဲ့ဘဝ၊ ဒုက္ခကို မနှစ်သက်
မှ ဒုက္ခက ကျွတ်လွတ်နိုင်လိမ့်မယ်”

အရိုးစုကြီးက အနားကပ်လျက် ဤသို့ အမြဲသတိလိုက်ပေးနေ
သကဲ့သို့ ရှိနေကာ၊ ထင်မှတ်နေကာ၊ အရာအားလုံးနှင့် ပဋိပက္ခကြီးဖြစ်
၍နေ၏။ ဘဝကို ငြီးငွေ့သော၊ မပျော်ပိုက်သော စိတ်ဒုက္ခကြီးမှ ကျွတ်
လွတ်နိုင်ရန် ရုန်းကန်တွန်းလှန်နေရခြင်းဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပင်ပန်းဆင်းရဲ
နေရပေသည်။

တစ်နေ့သော ဥပုသ်နေ့၌ အိမ်ရှိလူကုန် ကျောင်းထွက်ကာဥပုသ်
စောင့်ကြ၏။ ကြီးကြီးခင်မှာ အိမ်တွင်နေရစ်ခဲ့သည်။

အားလုံးသွားကုန်ကြမှ ဆင်ယင်ထားသော လက်ဝတ်လက်စား
များကိုချွတ်ခဲ့ကာ အိမ်ကလစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုယ်သွားလိုရာသို့ အမြန်ရောက်ချင်လှသည့်ဇောဖြင့် ခြေကုန်
သုတ်လာကာ မကြာမီ တောင်ခြေသို့ဆိုက်ရောက်လာသည်။

နံနက်စောစော တောင်၏တင့်တယ်ခြင်းသည် စိတ်ကို နူးညံ့
ချမ်းသာသွားသည်။